

МОЛОДІ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 5 травня 1984 року

№ 54 (3405).

Ціна 2 коп.



п'ятирічка і ми

РОЗМОВА З МОЛОДИМ СУЧАСНИКОМ

З усією відповідальністю

В середньому молоді складає четверту частину працюючих у нашому господарстві. Отже, звернення знатного хлібороба Героя Соціалістичної Праці В. С. Андріяша у статті «Хліб наш насущний» до молодих трудівників не могло залишити нас байдужими. Ще рік тому спочатку по відділах, а потім на загальних комсомольських зборах нашої радгоспу ми обговорили цю статтю. Відверта розмова, самоаналіз роботи кожної ланки, де працює молодь, дозволила дійти висновку: ми, хлібороби, повинні працювати ще краще, продуктивніше.

Багато роздумів викликала стаття знатного механізатора не тільки особисто мене, а й у кожного, хто ще тільки починає свій хліборобський шлях. А початок цього шляху не для кожного, як-то кажуть, починається з легкої руки. Одні немов народились хліборобами чи тваринниками, вступають у трудове життя сміливо і легко. Інші, чого гріха таїти, не раз за ним закріплюють наставника, а скоріше він сам його знаходить. Хоча швид-

ше проявити свою самостійність, утвердитись на досвіді того, за чим прикладом прийшов до землі.

Різноманітні сільськогосподарські професії обрали собі молоді трудівники радгоспу. Є трактористи й шофери, доярки й свинарки. Молоді не цураються і тієї роботи, яку доводиться іноді виконувати поза прямими обов'язками. Такі працівники завжди йдуть в авангарді соціалістичного змагання, ведуть за собою інших... Коли тварини переселяються на стійлове утримання, тут конче потрібна допомога механізаторів. І в цьому випадку на допомогу тваринникам, як правило, йдуть ті, хто і в гарячу живну пору йшов попереду.

Взяли Олега Мудрака. Добрий тракторист, досвідчений комбайнер, при потребі — вправний слюсар. З ним і працювати легко, і спілкуватися цікаво. Активний агітатор у тракторній бригаді четвертого відділку. Найкращий метод агітації — особистий приклад. Він завжди встигає вчасно і якісно підготувати закріплену за ним техніку і майже

всю зиму допомагає тваринникам. Цю хліборобську весну він теж почав успішно. Та не лише він, а й інші молоді механізатори. Майже по дві норми щоденно виконували на сіббі ярих, цукрових буряків брати Іван та Андрій Головачки, Іван Салтан та Анатолій Погорілий, Микола Гук та Олександр Вишняков, Олександр Кондратюк та Григорій Микільган, Володимир Ченук та Василь Мізюлюк. Загальну повагу викликає робота Василя Величківича та Олександра Мазура. Вони агрегатували з трактором три зернові сіялки, виконали потрібні роботи за часом.

«Де точко, там і рветься». У процесі розвитку сільськогосподарської індустрії цей вираз переродився в протилежний за змістом — «Там, де добре, повинно бути ще краще». Саме за цим принципом ми виховуємо і допомагаємо усвідомити це тим, хто впливає на нашу хліборобську сім'ю. Надбання «кращих» має наслідуватися. За цих умов з'являється гарантія

зростання колективної відповідальності за результати кожного і кожного за колективне. Саме так працював молодий електроварник Вадим Сазонік, ремонтуючи сільськогосподарську техніку. Його старання забезпечили надійну і безвідмовну роботу техніки. Саме така праця, в якій особиста відповідальність виконавця породжує колективні досягнення, відповідає тій головній думці статті В. С. Андріяша.

Може скластись думка, що в нас уже викувався ідеальний колектив. Це, звісно, не так. У нас теж є недоліки, які ми, виходячи з тих чи інших можливостей, стараємося ліквідувати. Найперше — це разом з дирекцією та профспілковою організацією радгоспу навести порядок з питань раціонального використання і збереження пального і мастил. Нині цей виробничий ланцюг взято під неослабний контроль «Комсомольського прожектора». Враховуючи важливість виконання Продовольчої програми, молодь нашого радгоспу докладає максимум зусиль, щоб закласти міцну основу під урожай кукурудзи цього року. Ми підтримали ініціативу молодих кукурудзівців Олександрійського і Новоукраїнського районів і дали слово зібрати її не менш як 50 центнерів з гектара. Комсомольсько-молодіжний колектив, який буде вирощувати кукурудзу, очолює молодий комуніст Сергій Кузь.

В. СМОЛЕНСЬКИЙ,
секретар комсомольської організації радгоспу імені Димитрова,
Устинівський район.

5 ТРАВНЯ —
ДЕНЬ ПРЕСИ.

Слова адляності ми адресували громадським кореспондентам «Молодого комунара», всім нашим авторам, які активно співробітничали у газеті.

(2 стор.)

СЬОГОДНІ

В НОМЕРІ



Триває операція «Згадаймо всіх поіменно». Юнаки та дівчата, включившись в цю патріотичну акцію, вирушають у далекі і близькі походи «Шляхами слави батьків», збирають матеріали про героїв-земляків, воїнів, які визволяли нашу край від німецько-фашистських загарбників, унорядковують пам'ятники.

На прохання червоних слюсарів сьогодні ми починаємо публікацію матеріалів про виховання обласної комсомольської організації, які закінчили в ринку Великої Вітчизняної війни.

(3 стор.)

ПЛЕНУМ МІСЬКОМУ ЛКСМУ

Відбувся пленум Кіровоградського міського ЛКСМУ України, який розглянув питання «Про підсумки лютого (1984 р.) Пленуму ЦК КПРС і завдання комсомольських організацій міста, що випливають з рішень Пленуму і промови на ньому Генерального секретаря ЦК КПРС товариша К. У. Черненко».

І доповідь перший секретар міському комсомолу В. Кулик, і виступаючі підкреслили, що комсомольці і молодь міста, як і всі радянські люди, одностайно підтримали рішення лютого і квітневого (1984 р.) Пленумів ЦК КПРС. На рішення партії юнаки і дівчата відповідають конкретними трудовими справами. 132 комсомольсько-молодіжні колективи, більше трьох тисяч молодих робітників міста перевиконали плани і соціалістичні зобов'язання першого кварталу ц. р. Десять КМК достроково справилися із завданнями одинадцятої п'ятирічки. Ділом відповідаючи на заклик партії і підтримавши ініціативу кращих комсомольсько-молодіжних колективів республіки, тисячі молодих трудівників зобов'язалися в нинішньому році підвищити продуктивність праці на один процент і знизити собівартість продукції на 0,5 процента.

Учасники пленуму говорили про шляхи і резерви, які є в комсомольських організаціях міста по подальшому зростанню продуктивності праці, збільшенню внеску кожної молоді людини у виконання завдань четвертого року і п'ятирічки в цілому. Було, зокрема, зазначено, що комсомольським організаціям треба більше уваги приділяти роботі КМК, сміливіше впроваджувати бригадний підряд, зміцнювати трудову і виробничу дисципліну. В організаторській роботі необхідно зосередити увагу на бойовості комітетів комсомолу, вдосконаленні їх стилю і методів роботи.

В роботі пленуму міському комсомолу взяли участь і виступили на ньому перший секретар Кіровоградського міського Компартії України В. О. Сокуренько і перший секретар обкому ЛКСМУ України І. О. Шевченко.

ВАХТА ПАМ'ЯТІ

І ЗА СЕБЕ,
І ЗА ГЕРОІВ

Червоний куток комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу імені Калініна. На відносно місці вивішено стелю з портретами братів Василя і Олександра Хомутенків. Колектив бригади вирішив зарахувати земляків до свого складу і виконувати за них виробничі зав-

дання. У дні Вахти пам'яті і миру молоді механізатори трутаються з високими трудовими запалом і натхненням. На польових роботах значно перевиконали норми виробітку слюсаря Олександр Панферов, Микола Головач і молодий кандидат у члени партії Володимир Лісничий. А червоний прапорець «ідєра соціалістичного змагання майорить на тракторі комсомольця Володимира Руденка.

В. МИЗІН,
Новоукраїнський район.



Дружно, з перевиконанням норм потрудилися на сіббі зернових ланна, очолювана молодим механізатором Петром Гончаренком з колгоспу імені XXII з'їзду КПРС, Добровеличківського району. Сплав досвіду і молодого запалу дозволив членам колективу в стилі стрижки посіяти овес і горох. Особливо старанно працювали механізатори на сіббі кукурудзи. Відзначився комсомолець Василь Киценко, своєчасно підвозячи посівний матеріал і туні.

На знімку: Василь КИЦЕНКО (у центрі); ланковий Петро ГОНЧАРЕНКО разом з дослідним механізатором Ю. І. ПАВЛЕНКО перед виходом у поле. Фото В. ГРИБА.

КУКУРУДЗИ-КОМСОМЛЬСЬКІ ТРУБОТІ

«Кожні третій гектар кукурудзи — наш, комсомольський, — так говориться у зверненні механізаторів комсомольсько-молодіжних ланок колгоспів «Прапор комунізму» та імені Калініна до комсомольців і молоді Олександрійського району. — І видасть він ланці не менш як по 50 центнерів зерна. Це буде наш комсомольський внесок у реалізацію Продовольчої програми».

ЯКЩО ДО ЗЕМЛІ ПО-ХАЗЯЙСЬКИ

Члени комсомольсько-молодіжної тракторної бригади № 2 колгоспу «Прапор комунізму» — ініціатори почину — одини з перших у районі закінчили сіббу кукурудзи. Молоді хлібороби, працюючи дружно і злагоджено, за три дні засіяли 160-гектарний клін, на якому зобов'язалися виростити і зібрати не менше 55 центнерів зерна на круг.

Попереду у трудовому суперництві були лапковий, член райкому комсомолу комуніст Микола Музафаров та кавалер ордену Трудового Червоного Прапора Дмитро Степанович Томіловіч. Їх посівні агрегати щодня перевантажували норми виробітку на 15—20 процентів. Не відставали від правофлан-

гових і молоді сіячі Микола Ковальов та Станіслав Вакало. По-ударному трудилися на висесній гербіцидів у грунт досвідчений механізатор І. О. Меташон і комсомолец Віктор Ковальчук. Вчасно і якісно готували грунт для сіббі агрегатами з тракторами Т-150К молодий комуніст Валерій Подкур і його старший товариш по ланці В. А. Безпальчук.

У святкові дні з раннього ранку і до пізнього вечора не стихав гуркіт тракторів у полі. Чим-то віддичить нива? Молоді хлібороби вірять у її щедрість, адже весь комплекс весняних агротехнічних заходів проведено високоякісно і в строк.

К. ПОВЕЛЬКО,
Олександрійський район.



За пристрасне слово

У ці травневі дні редакція нішта як ніколи багата. Бо крім повідомлень про звичайну працю молодих хліборобів і ударників п'ятирічки на заводах і фабриках, про заміток про культуру життя в області і напружені спортивні змагання на легкоатлетичних доріжках, мототрасах і стадіонах, окрім повних конвертів із віршами чи піснями і фотоілюстрацій на конкурс газети, окрім листів із поміткою на конверті «Вітрила», «Діалог», «Брудит» — окрім цієї багатоти і цікавої кореспонденції сьогодні на редакційні столи лягають ще й листівки від наших позаштатних авторів. Читачі вітають свою газету з Днем преси.

У ці травневі дні, взаємно подорожуючи свій авторський актив, як ніколи вдячно думам про вагомий внесок у справу виховання підростаючого покоління, який робите ви, наші шановні і найголовніші кореспонденти.

Як не може велика ріка існувати без малих струмків, ручайків і геть дріб-

них джерелець, — так не може газета виходити у світ без допомоги наших громадських, позаштатних авторів. Це правило давнє і ніколи не зживе себе. Ми, журналісти молодіжної газети, і позаштатні автори, по-різному знаходимо один одного. Та справа не в цьому — головне, щоб була від цієї співпраці користь читачеві.

Зовсім недавно на шпальтах нашої газети з'явилися публікації інструктора Олександрівського райкому комсомолу Василя Нечая. Сьогодні багато і різноманітна інформація надходить із цього району. Інформація потрібна. Бо добре слово зі сторінок газети про сумлінного трудівника чи відмінника в навчанні окрилює, наспражує.

Багато років йдуть хороші нарис, оперативні репортажі, дотепний гумор із Новомиргородського району від ветерана учительської ниви М. О. Стояна.

Микола Олександрович не тільки сам пише в газету, а й виховує молодих робітників — з пристрасним словом літописця сьогоднішньої доби звертався він торік на зльоті позаштатних активістів «Молодого комунара» до юнаків і дівчат, звертається на місяць, куди приводять його журналістські стежки.

Проблемні роздуми на теми економічного використання ресурсів, про досвід передових комсомольсько-молодіжних колективів міста Світловодська не перший рік наденлає до редакції робітник Світловодського заводу чистих металів Сергій Тишко. По-доброму завжди актуальні, а тому знаходять дорогу до читача.

Часто буває в редакції заступник директора обласної бібліотеки для дітей імені А. Гайдара, член міської літературної студії «Сівач» Антоніна Корінь. Її рецензії на поетичні і

прозові книги письменників-земляків, огляди пошти заочної студії «Сівач», повідомлення про справи бібліотечні в області, вірні, фейлетони і пародії не раз відзначалися на редакційних летучках, привертати увагу читачів.

Про кожного нашого автора можна говорити багато. Бо це справді цікаві люди. Сьогодні ми дякуємо їм за те, що зі своїми думками, пропозиціями, порадами вони звертаються насамперед до своєї обласної молодіжної газети.

Ми дякуємо за пристрасне публіцистичне слово, за активну робітничо-крестьянську діяльність Валентині Левченко, Людмилі Крамаренко, Володимирів Рещетинку, Тетяні Смазі, Володимирі Вакуличу, Олені Кецько, Анатолії Курганському, Володимирів Базилевському, Василеві Неревеєву, Любові Щербині, Миколі Рибалку, Іванові Братченку, Вікторіві

Власюку, Ірині Підприго-рі, Пауму Добришу, Романові Дайдакулову, Сергієві Колесникову, Золі Татаровій, Юрію Іванову, Володимирі Євгену, Михайлові Ножикову, Анатолії Саржевському, Миколі Литвиненку, Анатолії Круцькому, Ігореві Крикуленку, Валентині Подоліській, Олександрів Поповичу, Володимирі Поліщуку з Кіровограда, Аллі Семендієвій, Олександрів Різницьку, Валентині Стах з Голубинського району, Вячеславу Сокурнику і Борисові Слюсарю із Світловодська, Олександрів Романовій і Валерію Чалому із Дніпропетровської, Кузьмі Повельку, Миколі Чабану, Михайлу Іваницю, Клавдії Башликовій, Олесі Єремешко, Вячеславу Колесникову з Олександрівського району, Катерині Кобзар і Вірі Кордюковій, Надії Бужан, Валерію Горенку із Вільшанського, Іванові Пальку,

Олександрів Гавриленку і Володимирі Лашкулу з Бобринецького, Миколі Киріленку з Онуфріївського, Василеві Білошанці і Борису Ярмоленку з Олександрівського, Василеві Кудрі, Георгію Поздняку, Григорію Красному із Малинського, Тетяні Мельниченко, Петру Цимановському з Новоархангельського, Костянтину Лесеву і Наталі Сич з Ізюмського, Володимирів Призу, Миколі Литвиненку, Віктору Шульзі, Миколі Сухову з Новомиргородського, Анатоліїв Кримському і Ользі Бондаренко з Кіровоградського, Ніні Савенко, Антоніні Яцишиній з Устимівського, Ользі Сігасєвій з Новоукраїнського, Надії Гребенюк, Леонідів Дмитрішину, Ользі Чабанюк із Ульяновського районів.

Ми бажаємо вам, дорогі друзі газети, міцного здоров'я, щастя. Хай вас не покидає натхнення, хай вам твориться і пишеться. Сподіваємось, що в газеті з'являтимуться нові і нові імена позаштатних авторів. З Днем преси, шановні наші помічники!



Фотокореспонденту петрівської районної газети «Трудова слава» Сергію Андрусенку — 27 років. Десять із них він активно співробітничав в «Молодому комунарі», є нашим громадським кореспондентом. Напередодні Дня преси наш кореспондент взяв інтерв'ю в С. Д. Андрусенка.

Кор.: — Яка ваша улюблена тема, кого частіше фотографуєте?

Андрусенко: — В моєму архіві найбільше фотознімків з дітей. Коли б не поїхав з села району, неодмінно завітаю в дитячий садок, школу. Як приємно бачити щасливі дитячі очі, котрі милуються сонцем! Радістю для мене є й зустрічі з колишніми фронтовиками, цими мужніми

людьми. У дні 40-річчя визволення району від німецько-фашистських загарбників зробив серію репортажів з мітингів біля пам'ятників, з уроків мужності, із зустрічей ветеранів війни з молоддю. Відібрав, на мій погляд, цікаві роботи для обласної фотовиставки, що присвячуватиметься 40-річчю Великої Перемоги. Третя тема — людина праці. На

ДО КРАСИ

сторінках «Молодого комунара» вже були опубліковані портрети молодих гвардійців, п'ятирічки — робітників, хліборобів, творинників.

Кор.: — Як відомо, ви за освітою клубний працівник, брали активну участь у художній самодіяльності, допомагали місцевим культармійцям і комсомольським активістам в

організації дозвілля молоді. А як тепер?

Андрусенко: — На громадських засадах продовжую працювати як режисер театального колективу Малиніського будинку культури. У минулому році поставив вистави «Ясонівські молоді» та «Трибунал» за п'єсами Олександра Підсухи та Андрія Майданка. Обидві відзначені грамотами обласного відділу культури. Крім цього, керую любительською кіностудією. Операторська і режисерська робота мене неабияк захоплює. І це захоплення передаю своїм молодшим друзям — школярам. Кі-

нострічка «Наша Тамара Іванівна» теж була відзначена на обласному конкурсі.

Кор.: — В чому за бачите свій успіх? Що б порадили колегам — фотокореспондентам, фотоаматорам?

Андрусенко: — Цікаву композицію знайти нелегко. І на художнє осмислення образу треба немало творчої думки, узагальнення. Щоб зробити ори-

гінальний знімок, треба наперед побачити ракурс, і неодмінно слід бути завжди серед людей, в неповторному світі природи. Люблю фотографувати людей з добрими і щирими очима. Очі — це відблиск світла душі.

З фотоапаратом не розлучаюсь ніколи. Навіть після виконання редакційного завдання. Дуже люблю мандрувати берегами річки, в степу, лісі.

На знімках, що надіслав С. Андрусенко на редакційний конкурс:

▲ Микола Петрович Ворона працює фельдшером Новоград-Волинської амбулаторії Петрівського району. А його дружина Надія Полікарпівна — медсестра районної лікарні. Обое — учасники Великої Вітчизняної війни.

▲ Додому!..



«У нашому випуску...»

Кожного понеділка, коли вся ніч витягується на зоряному лінійку, з димом звучать знайомі голоси дитячої шкільної радіостудії учнів 9 «Б» класу Людмили Штойко та Василя Понізі: «Увага! Увага! Говорить шкільний радіо...». Сьогодні у випуску:

Випуск радіогазети — традиційний. Але в цьому випуску додалися нові роботи радіостудії, помітили, так би мовити, перехід її на вищий ступінь організації діяльності.

Протягом навчального

року здійснюється близько сорока планових випусків. Крім того, газета активно відгукується на важливі події в країні, районі і школі (розповідає про участь учнів у трудових десантах, здобутки спортеменів школи тощо). Кілька слів про композиційну газетного випуску. Основне навантаження лягає на передові статті. Особливістю деяких: «Ленінський урок», «Велике щастя — бути громадянином СРСР», «Закон — про нас, ми — про закон», «Продовольча програма — наша ударна справа», «День юного ан-

тифашиста», «Наші вчителі», «Успішно склади екзамени — твій обов'язок перед Батьківщиною», «Допомога колгоспу «Сівач», «За бережливе ставлення до природи». Не залишаються поза увагою і червоні дати на календарі та ювілеї видатних людей — державних діячів, письменників, учених. Цікавими були передатки, присвячені Дню Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, 114-й річниці з дня народження В. І. Леніна, 80-річчя з дня народження А. П. Гайдара, Міжнародному жіно-

чому дню, комуністичному суботнику.

Завжди уважно слухає учнівський колектив інформацію про підсумки соціалістичного змагання між комсомольськими групами і жовтеньськими класами. В одних на обличчях з'являється радісне усміхання при повідомленні про зайняті ними кращі місця, в інших — зосередження і роздуми при повідомленні про «хвостові» місця класу.

Не менш цікаво слухається і рубрика «Вісті з

класів». Сюди включаються і матеріали, подані класними кореспондентами (у нас їх називають «класкорами») про найкращі справи протягом тижня в класах, гуртках, спортивних секціях, про успіхи учнів у шкільних, районних і обласних олімпіадах, про цікаві екскурсії на підприємства селища і району, про зустрічі з ветеранами війни і праці тощо.

Газета падає трибуну і дебютантам, тим, хто вперше пробує своє перо. Простором звучали в передачах вірші авторів-початківців Надії Матюхіної, Людмили Шкільдер, Оксани Ткаченко.

Жоден випуск не виходить без критики, тому не

раз і не одному учневі доводилось червоною лінійкою своїми товаришами за порушення дисципліни, за пропуски і запізнення на уроки, за двійки, за невиправдані чи інші доручення.

Хто робить радіогазету? Основну частину матеріалів постачає клас, що чергує протягом тижня, актив газети. Постійними авторами є Світлана Костенко, Інна Яценко, Ольга Ярова, Інна Овчаренко, Галина Ярема, Люба Гаменко.

Радіогазета — наш надійний помічник у навчанні, у суспільно корисній та виховній роботі, в організації дозвілля.

Б. ЯРМОЛЕНКО,
вчитель Олександрівської СШ № 1.



Змістовно проводять своє дозвілля молоді трудівники колгоспу «Росія» Кіровоградського району. Вони беруть участь у гуртках художньої самодіяльності; комсомольські активісти разом з культармійцями влаштовують вечори відпочинку, зустрічі з цікавими людьми, успішні журнали, тематичні перегляди художніх кінофільмів.

Чи не найбільшою популярністю в аджамців користуються хоровий колектив будинку культури, якому п'ять років тому присвоєно звання народного. В ньому співають цілі хліборобські сім'ї, вчителі місцевої школи, медики, спеціалісти і керівники господарства.

На знімку: керівник народного самодіяльного хору будинку культури колгоспу «Росія» Б. В. ПРИТУЛА з кращими співаками аматорського колективу. Фото В. ГРИБА.

УРОК ПРАЦІ

ВІЗЬМЕМО В СУПУТНИКИ ЗАВ'ЯТТЯ

Учасниками зустрічі з випускниками, які виявили бажання працювати в тваринництві (вона відбулася в Кієві у ЦК ЛКСМУ), були і представники цій області — Лілія Нестерчук з Глодоської середньої школи Новоукраїнського району, заступник командира загону юних тваринників «Молодість», і Сергій Євсєєв — старшокласник Чечелівської десятирічки Пегрівського району, бригадир учнівської виробничої бригади. Наш кореспондент О. Сиртань попросила школярів розповісти про те, яким було для них минуле трудове літо, чому вони вирішили обрати сільськогосподарську професію.

Лілія НЕСТЕРЧУК:—Якось трохи не з руки згадувати минулорічні успіхи, коли до наступного трудового літа лишається зовсім небагато часу. Але хочеться повернутись до червня 1983-го, бо саме він став початком народження у нашій десятирічці загону юних тваринників. На загальношкільних комсомольських зборах 44 учні виявили бажання працювати в цьому загоні, кожному була вручена комсомольська путівка. Першого червня наша «Молодість» приступила до роботи.

На фермі нам сподобалося відразу. Бо вперше по-справжньому відчували себе дорослими, побачили, що нам вірять. Правління місцевого колгоспу імені Фрунзе виділило нашому загоні корівник. І кожного, хто приходив на ферму, зустрічав великий плакат, який повідомляв, що тут працює загін юних тваринників. Доярки, за чийми групами ми доглядали, відпочивали у відпустках, а нам тепер треба було ділом довести, що роботи не боїмося і працювати вміємо.

22 члени загону на цілий місяць стали доярками і доярками, шістьнадцятеро — пастухами, а ще шестеро підвозили корми худобі.

Отак і працювали. Звичайно, було важко, приходилося нічого, але сама думка про те, що працюємо нарівні з дорослими, підносила у власних очах. Між хлопцями й дівчатами організували соціалістичне змагання, тож пасти задніх ніхто не хотів. Підсумки змагання серед доярок підбивалися щодня після вечірнього доїння. Результати висвітлювалися на дошці показників, а переможцям вручалися перехідний аймпел. У Лариси Чуйко мама працює дояркою, тому той факт, що саме Лариса стала першою у соціалістичному змаганні за місяць нашої роботи, багато не здивував. Від матері передалася їй любов до цієї нелегкої справи. Леонід Тофан і Сергій Наливайко, пезано, теж стали доярками, тому, що не раз допомагали матерям паритися біля корів.

Надоїли ми 60 тонн молока, доглядаючи 270 корів. Пастухи наші випасали 550 голів рогагої худоби. Отак і минав місяць роботи. Але багато хлопців і дівчат залишилися працювати ще, ці місяці, а хто й до кінця канікул. Допомогали рідному господарству, як могли.

Я була дояркою всі три місяці. На цій же фермі працює моя сестра Алла.

Після закінчення середньої школи вона поїхала до міста, але невдовзі повернулася додому і ось уже майже рік поряється біля корів. Думаю, сестра не помилилася, прийнявши таке рішення. Тому вважаю, що й мій вибір — не випадковий.

Тепер ось закінчується навчальний рік. Незабаром — літня трудова чверть і я вірю, що «Молодість» працюватиме ще краще, ніж у минулому році.

Сергій ЄВСЄЄВ: У нас, на жаль, не було стаціонарного місця роботи, як у хлопців та дівчат із Глодоської середньої школи, однак вважаю, що попрацювали ми теж непогано. Більшість членів шкільної виробничої бригади в садово-городній бригаді колгоспу «Перше травня». Ми доглядали за помідорами, огірками, капустаю, починаючи від висадження розсади в ґрунт і закінчуючи збиранням овочів. Світлана Лавецька, Валерій Луценко, Іван Басараб, Лілія Дяченко та ще багато інших хлопців і дівчат щодня переважували встановлені норми. Знаю, що у бригаді ними були задоволені.

Кілька хлопців випасали колгоспну худобу. Ми організували такі дві міні-бригади: Іван Жуган, Юрій Скрипник і Анатолій Яременко доглядали 80 бичків, а Юрій Ковальчук, Микола Рогожко і я — 180 нетелей. Добивалися хороших приростів живої ваги.

Коли закінчився місяць нашої роботи, багато хлопців і дівчат і потім працювали в полі, на току, допомагаючи колгоспникам збирати врожай, заготовляти корми для худоби. Василь Хортюк, наприклад, був у свого батька-комбайнера помічником.

Цієї весни я закінчую десятиклас. Як і багато моїх однокласників, вирішив присвятити своє життя сільському господарству. Знаю, що Василь Бабенко, Микола Стець, Микола Рогожко, Василь Хортюк залишаються працювати в рідному селі. Землі потрібні наші молоді руки, тому в супутники беремо зав'язання і сумлінність.

ОПЕРАЦІЯ «ЗГАДАЙМО ВСІХ ПОІМЕННО»

ОБЕЛІСКИ

Нині в області триває операція «Згадаймо всіх поіменно», присвячена 40-річчю Великої Перемоги. Комсомольські організації, включившись в цю патріотичну акцію, ведуть пошук нових матеріалів про героїв-земляків, визволителів нашого краю від німецько-фашистських загарбників, обладнують експозиції в музеях і кімнатах бойової слави, уносять до музеїв меморіальні кладовища, беруть участь в оновленні обелісків.

Сьогодні ми починаємо публікацію матеріалів про вихованців обласної комсомольської організації, які здійснили подвиги на фронтах Великої Вітчизняної війни. Їм встановлено пам'ятники, їх імена викарбувані на меморіальних дошках, стелах Слави, про них розповідають музейні експонати.

І. МАТРОСІВЦІ

ВЧИТЕЛЬ приїє на урок мужності газету «Правда» за 27 жовтня 1971 року і прочитав повідомлення:

— Мурманське морське пароплавання поповнилося новим теплоходом, збудованим на верфі міста Росток Німечкої Демократичної Республіки. Потужний сухогруз названо іменем 15-річного героя-піонера Толі Комара, який був з фашистами, в 1943 році повторив подвиг Олександра Матросова. В перший рейс теплохід «Толі Комар» вийде в канадські порти.

...Це сталося в листопаді 1943-го на підступах до Онуфріївки. Ввод молодшого лейтенанта Колесникова отримав завдання пройти ворожі засили і виявити в тилу гітлерівців їхні вогневі точки. В степу вирувала осіння злива. І сміливці без особливих перешкод пробивалися передовими позиціями ворога. Ось вже й улізся, за ним — нейтральна зона. І раптом темряву розсікла вогневі блискавки. Загорілися фашистські автомати і кулемети. Розвідники зрозуміли — вони

тільки на кулеметне гніздо з гранатою.

На ранок, маючи допущення вводу Колесникова, радянські воїни пішли знову в наступ. Онуфріївку було визволено від окупантів. Більше 50 визволителів було доховано в братській могилі. А могила Толі Комара, якого посмертно було нагороджено орденом Вітчизняної війни 1-го ступеня, там, де він зробив останній стрибок в безсмертя — за життя своїх бойових друзів. Школярі зі своїм учителем виходять на оновлену вулицю. І прямують в степ — до пам'ятника героя з м. Слав'яніська Толі Комара. Щоб дати клятву на вірність Вітчизні.

ПЕРШЕ бойове хрещення комсомолець Архип Маніта отримав на берегах річки Реут. Визволив Румунію, Польщу. І ось уже Берлін. Минув рік, як він ходить в атаку. І за цей час жодної вистрелки від матері, дружини. Як там маленький Сашко? Чи живий батько, який пішов на фронт влітку 41-го? Відділення сержанта



повинні знищити цю вогневу точку. До неї наближається Прокопенко, а Керім і Архип прикривають його автоматним вогнем. Іван кинув дві гранати. Кулемет на якусь мить замовк. Прокопенко припав до бруву, стікаючи кров'ю. Архип намагався зробити йому перев'язку. А звідусіль уже лилимо переможне «Ура!». У цю мить дзот знову сплинув смертельним полум'ям. Назад вогоття немає. Маніта підводиться на коліно, кидає останню гранату і знову поведе вперед. Там, де була вогнева точка, сипується дим. Поражений сержант зводиться автомат і падає знесиленою на гарячий камінь. Підводиться голову, а з дзот знову зблиски вогню. Фашисти продовжували стріляти. Ще б одна граната. Але її він не в силах кинути. І десь взялася та сила, вона підняла сержанта на ноги, і він кинувся на дзот грудьми, всім тілом.

Грамоту Героя Радянського Союзу отримала мати Архипа Пелагія Микитівна. Про його подвиг розповіли дозвучаючим однопольчаним матросівця Г. О. Бондаренко.

І перші експонати сільського музею, що відкривався в Лозуватому Ульяновського району, — розповідають про земляка-матросівця — його листи, газетні публікації, фотографії. Поруч велика картина — сержант Маніта йде в останню атаку з автоматом в руках.



Пам'ятник комсомольцю Костянтину Омеляненку, який повторив подвиг Олександра Матросова на підступах до станції Павлиш Онуфріївського району. Фото М. САВЕНКА.

у ворожому кільці, яке звужувалося і звукувалося. Бій був затяжний. Ще кілька хвилин і їх захоплять. Магазини автоматів розвідувалися порожніми. Закінчувалися і гранати. А треба обов'язково прорватися до своїх — в планшеті Колесникова карта з позначками вогневих точок гітлерівців. Здавалося, розвідників вже ніхто не врятує. З усіх сторін наближаються до них автомати. Місце для прориву одне — там, де кулеметне гніздо. А воно не змолкає. Найближче до нього Толі Комар. Ось він поведе на зустріч вогняний вихор. Ривок — і юний розвідник кидає-

Маніти готувалося взяти новий квартал. І раптом Архипу принесли пелюхатий трикутник. Лист від Олені. Радість — Сашко вже навчився ходити. Живий батько — десь на Уралі гоїть свої рани. А старший брат загинув смертю героя в повітряному бою...

Немає вже в нього брата, а він живий. Він повинен помститися за нього проклятому фашисту.

Ворожі позиції атакує весь батальйон. А площа в переможному вогні — гітлерівці стріляють з вікон, підвальних проїмів. Але найближча небезпека — дзот. Іван Прокопенко, Керім Рустамов і Архип Маніта будь-що

Під час святкування 65-річчя дня народження Ленінського комсомолу в селі Лозуватому відкрили пам'ятник герою. Гірлянди Слави до нього підійшли поклали призовники Сергій Чарновський, Михайло Корішкурт, Василь Яровенко і Юрій Бурла. А напередодні сина героя Олександра вручили їм імені Архипа Маніти, який вони виборили під час турніру з військово-прикладного багатоборства. Вони, майбутні воїни, були готові до подвигу...

М. ШЕВЧУК.

(Далі буде).

ОБРЯДИ НАШІ, РАДЯНСЬКІ

І весілля, і зорини

За підсумками минулого року колектив Новомиргородського відділу загсу один із переможців обласного огляду-конкурсу обрядових свят. Сьогодні ми пропонуємо розмову нашого громадського кореспондента із завідувачкою відділом О. А. Мережко про роботу по впровадженню в Новомиргородському районі нових радянських обрядів.

КОР.: — Віднедавна всі обрядові свята у вашому загсі проходять з участю вокальної групи...

О. А. МЕРЕЖКО: — Так. До її складу авійшли ветерани війни та праці співак Тимофій Омелянович Опальченко, баяніст Олександр Карлович Помпа, з молодших — Любов Колісник, яка працює секретарем районної організації товариства «Знання», бібліотекар Галина Москаленко, інспектор районного відділу культури Надія Куницька та інші. Сама їхня в першу чергу заслуга, що останнім часом і молодята, і батьки часто дякують нам за організацію свята. Та і як можуть не схвилювати, приміром, такі слова майстерно виконаної весільної пісні:

Не пади, порошино,
На весільну стежину.
Де зійшлися дві долі
в житті.
В ці хвилини святкові
На псінм рушникові
Вам сднатись навіки,
Молоді, молоді!

Нам, працівникам загсу, самим завжди хочеться, щоб весілля чи інше яке сімейне свято пройшло, справді по-святковому, принесло радість. Тому постійно дбаємо про використання яскравої атрибутики, створення гарних сценаріїв, їх вдосконалення. При цьому слідкуємо і за тим, аби поряд з новим, радянським, збереглося все краще, що є у давніх народних обрядах; маю на увазі збереження неповторної української мелодики весільних пісень, одяг хористів тощо. Найбільша увага — збереженню самого характеру обряду з побажаннями взаємної любові, чистоти сімейних відносин, вірності, взаємодопомоги, — тобто, всього того, без чого не може бути міцної сім'ї.

Весілля — це велика подія у житті двох. Це початок нового життя, життя в подружжі. Для нас це ще одна нагода нагадати молодим про їхній обов'язок не лише один перед одним, а й перед суспіль-

ством, перед Радянською державою. Нагадати про те, якою ціною дісталися нинішньому поколінню матеріальні й духовні блага, що дає їм наш народ. Тому щоразу на реєстрації виступають перед молодими найавторитетніші люди міста і сіл району, найчастіше — депутати районної та сільських Рад, ветерани війни і праці. З їхнім добрим напутнім словом молоді й вступають у самостійне життя.

КОР.: — Про видовищність і святковість реєстрації шлюбу у вашому загсі свідчить, певно, й те, що до вас нерідко приходять із заявами молоді люди, які живуть в інших містах?

О. А. МЕРЕЖКО: Як правило, це ті хлопці та дівчата, котрі вирости в Новомиргороді. І нас завжди радує, коли вони хочуть відзначити таку велику подію у своєму житті, як шлюб, саме в рідному місті. Ну, ось, приміром, недавно у нас взяв шлюб студент з Кіровограда Віктор Горобченко та фармацевт з Одеси Світлана Мацук. Я нині можу з гордістю повторити їхні слова про те, що реєстрація шлюбу їм сподобалася. А ось недавно у нас відбулося комсомольське весілля — побралися прохідник шахти «Новомиргородська» Анатолій Перешей і перукар райпобуткомбіна-ту Любов Хомера.

КОР.: — Наступне після шлюбу свято молоді сім'ї — це, як правило, зорини...

О. А. МЕРЕЖКО: Торік батьки дев'ятнадцяти з кожних двадцяти наших новонароджених побажали урочисто відзначити цю подію в нашому загсі. Ми робимо все для того, щоб батьки всіх без винятку новонароджених зверталися до нас за організацією урочистого обряду.

КОР.: — Чи трапляються у вас при цьому якісь труднощі?

О. А. МЕРЕЖКО: — На жаль, так. Зокрема, останнім часом у салоні «Обрядовість» нашого побуткомбіна-ту бракує зірочок для новонароджених. Не налагодили ми ще тісних контактів із профспілковими організаціями підприємств, де працюють молоді батьки. Адже подарунки від рідного колективу, від профкому підприємства можна і слід вручати саме в загсі. Це надасть святу більшій урочистості, наголосить на приналежності молодих до ударних справ трудівників нашого міста.

Ще одне наше бажання — це будівництво нового приміщення загсу. Можливо, є резон у новому багатоквартирному будинку, який зводиться шахтобудівельним управлінням № 1, відвести для служб і обрядового залу загсу дві-три кімнати. А це часто не вистачає атрибутів для обрядових кімнат при сільських Радах нашого району.

Вирішення цих питань дуже допомогло б нам у дальшому вдосконаленні нової обрядовості, в поліпшенні обслуговування сімейних свят новомиргородців.

Віа розмову В. ШУЛЬГА.

КЛУБ



МОЛОДОЇ СІМ'Ї

А ВАША ДУМКА?

ТІЛЬКИ ДЛЯ СЕБЕ?

«Сім'я починається з дітей», — ці слова належать Герцену. Підготовка молодих людей до ролі матері, батька — одна з відповідальних завдань суспільства в його ідеологічно-виховній функції. Але, будемо відверті, ми не завжди надаємо цьому першочергового значення. І як наслідок: часто молоді люди, готуючись вступити на поріг самостійного життя, про материнство, батьківство думають в останню чергу. Часом — і старші, батьки наставляють молоді пару: пожити, мовляв, для себе.

Намагаючись жити виключно для себе, окремі молоді сім'ї обкрадають своє щастя. Діти для них — зайвий клопіт. Чи ж нормально це?

А з іншого боку. — Чи часто ми говоримо про це молоді так, щоб вони нас зрозуміли?

РОЗКАЖУ ПРО СІМ'Ю

Вся їхня родина

У родині Шелесерів стало правилом щовсереда разом розбирати пошту. Та-кі хвилини полюбили всі члени сім'ї: Варвара Іванівна з цікавістю переглядає сторінки чергового номера «Радянської жінки», Іван Михайлович читає «Сільські вісті», над молодіжною газетою експлуатація десятикласника Людмила, дворічна Валя, наслідуючи дорослих, гордає сторінки ілюстрованої книжечки... Зосереджене обличчя у шестикласника Віталіка — йому завтра проводити в класі політиформіацію про життя району та області. Хлопець розгорнув свіжий номер обласної газети «Кіровоградська правда», і раптом... На першій сторінці — Указ Президії Верховної Ради УРСР про нагородження багатодітних матерів і в ньому — таке рідне ім'я: Шелесер Варвара Іванівна!

Так, це про його матір, колгоспницю колгоспу імені Кірова Устинівського району, яка народила і виховала шестеро дітей і п'ять уродженців медаль Материнства І-го ступеня!

Долі не балувала Варвару. Сім'я Салтанів (дівоче прізвище В. Шелесер) рано залишилася без батька. Нелегко було матері Варварі Іванівні у скрутні повоєнні роки самій виховувати шестеро дітей. Та не звикати було Килиї Шелесер до труднощів. Це в тих, хто боїться, була вона, одна з перших комсомолок села, активістка, передова колгоспниця, солдатська вдова. Така думка підняла старших на ноги. А потім померла Килия Василівна. А її найстарша, Варвара, взялася виховувати двох менших братів.

— Заміж виходила за свого Івана, — розповідає вона, — коли братишки ще малими були. Та чоловік не любився, взяв мене і з таким «спридаєм». Старші брати і сестри допомагали. Виховали молодих в люди.

Хата у Шелесерів — простора, добротна, гарно мебльована. Є чим і гостей почитувати. Ніні Сергії Шелесер уже працює в колгоспі трактористом. Його шанують за сумлінність, товарищескість, душевну щедрість. Добре вчаться у школі семикласник Микола і шестикласник Віталій. Не так давно повернувся з армії Іван. Він нині вчиться в Олександрійському культосвітньому училищі. Мріє повернутися працювати до рідного селища. І дорослі, і малі діти Шелесерів усьому прагнуть бути схожими на своїх батьків, гордяться ними. Гордиться тим, що Варвара Іванівна, до 6 не працювала — доріжкою, телятницю, а в останні 8 років ланковою, тількию ланки — сиріть була серед перших у труді, стала ударником комуністичної праці. А Іван Михайлович багато років працював механізатором. Шанований у селі чоловік. Ніні завідує колгоспною пасікою.

Вечірньої пори в просторому приватному будинку по вулиці Чапаєва у селищі Устинівці збираються всі Шелесери.

А. ЯЩИШІНА,
громадський кореспондент «Молодого комунара»,
с.мт Устинівка.



ТАТОВА РАДІСТЬ.

Фото М. САВЕННА.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

У двох минулих випусках «Клубу молоді сім'ї» (№ 15 та № 33) наші читачі вели розмову про причини самотності жінок. У названих номерах свою думку з цього приводу висловлювали чоловіки. Настільки вітаними були для жінок ці монологи, допомогли нам зрозуміти лист нашої читачки.

НЕ СКУПІТЬСЯ НА НІЖНІСТЬ

Добрий день, дорога подруго, газета «Молодий комунар»!

Прочитала у «Клубі молоді сім'ї» лист О. Димитрієва «Головне — моральний затишок». Слова: «А ми, чоловіки, хочемо бачити біля себе не роздратовану миття підлоги особу, а привітну, врівноважену жінку, котра вміє створити в домі не тільки побутовий, а й моральний затишок», — викликали в мене велике обурення.

Мені 34 роки. 13 років працювала доріжкою. Є в мене сім'я. Думаю, в нас є два пороги непримирності — душа і роки. Серце не хоче миритися з роками, просить уваги і тепла. Кілька теплих слів можуть бути тією рятівною соломинкою, яку подружжя може підкинути у вогонь, що колись зігрівав їхні серця, а тепер почав згасати.

Так, жінка роздратована миттям підлоги. Але ж ти забув, що і вона при-йшла з роботи, що і в неї могли б бути неприємності. А вже до цього миття вона встигла випратити твою сорочку, навекти при-ріжків. Старалася, щоб ти, прийшовши з роботи, не сунув брови, був задово-лений затишком. Але ж минула година, а ти і біль-ше, як ти новинен уже прийти з роботи, а тебе нема і нема. Ти забув, що тебе чекають удома. А вона робить свою щоденну роботу і з тривогою погля-дає на годинник: «Пови-шею уже бути і нема! А може, щось трапилось? А може, аварія? А може? — непокоїться кожна жін-ка».

Ти ж у цей час вирі-шуєш з друзями якусь проблему, сперечаєшся про футбол або ще щось... І ось ти прибув додому. Жінка роздратована мит-тям підлоги? Ні, тобою вона роздратована, а не

Можливо, цей лист дещо виходить за рамки розмо-ви суто про самотність. Але вони про те, без чого не вирішується ця проблема — про взаєморозуміння, про взаємоповагу і вміння по-

НА СІМЕЙНУ РАДУ

ступатися одне одному. Якщо деякі твердження здаються вам, шановні чи-тачі, дещо категоричними, можете посперечатися з нашою авторією. Че-каємо ваших листів.

підлогою. А ти спробуй, — не кричи їй на всю кімна-ту про свою любов, не обіймай золотий гір, а про-сто скажи: «Ти втомилася, Галинко? Дай я вишесу брудну воду, що ти нею мила підлогу!».

Всього-навсього кілька слів. І обличчя зразу ста-не привітним, і втомі — як не було. Ось тобі і вся моральна атмосфера. Ти бач, жінка повинна вміти створити... А що ти сам зробив для того, щоб у твоєї подружки було при-вітне обличчя і в домі був затишок? Чекаєш, щоб дружина готувал, нею створений моральний зати-шок піднесла на тарілці? Так не буває. У неї теж є почуття, про що ви часом забуваєте, шановні чоло-віки.

П. ДУПЛОНОЖЕНКО,
доярка.

с. Вільшанка,
Новоархангельський район.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.



На українському мові.

ВН 02208.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,6 друку. арк.



Індекс 01103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відпо-відального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; ого-лошень — 2-56-65; нренторської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Вам, № 2-14.

Тираж 50 000.

Газета виходить у вівторок,
четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва

«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кировоград, вул. Глінки, 2.